

Sygn. akt VIII Ka 45/ 14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 roku

sprawy P. S.

obwinionego o czyn z art. 87 § 1 a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 20 listopada 2013 roku sygn. akt XVK 1326/13

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

II. Zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że w dniu 16 lipca 2013 roku o godz. 18:45 w B. na ul. (...) II prowadził rower będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło badanie na Alkometrze wykazując w I badaniu 1,52 mg/dm³, II badaniu 1,48 mg/dm³, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178 a § 2 kk

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r w sprawie XV K 1326/13 oskarżonego P. S. uznał za winnego tego, że w dniu 16 lipca 2013 roku o godz. 18:45 w B. na ul. (...) II prowadził rower będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło badanie na Alkometrze wykazując w I badaniu 1,52 mg/dm³, II badaniu 1,48 mg/dm³, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. czynu z art. 87 § 1a kw i za to na mocy art. 87 § 1 a kw skazał go, zaś na podstawie art. 87 § 1a kw w zw. z art. 87 § 1 kw wymierzył mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu.

Na podstawie art. 87 § 4 kw w zw. z art. 29 § 1 kw orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 1 (jednego) roku.

Zwolnił oskarżonego od ponoszenia zryczałtowanych wydatków postępowania, przejmując je na poczet Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony P. S.. Zaskarżył powyższy wyrok w części w zakresie rozstrzygnięcia o karze aresztu. Zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary. Wskazał na trudną sytuację rodzinną swojej rodziny, zły stan zdrowia matki. Wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego przez apelującego w środku odwoławczym, a mianowicie rażącej niewspółmierności kary wymierzonej obwinionemu P. S., wskazać należy, iż – w ocenie Sądu Okręgowego – nie jest on trafny.

Z rażącą niewspółmiernością kary za określone przestępstwo (wykroczenie) mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 33 k.w. i dalszych. Tylko wtedy można uznać, że zarzut rażącej niewspółmierności kary jest uzasadniony, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, wymierzona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 297/09 LEX nr 553884, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 21/13, LEX nr 1292670). Przy tym nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, „bijąca w oczy” różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113).

W przedmiotowej sprawie – zdaniem Sądu Okręgowego – taka ocena całokształtu dolegliwości i skutków prawnych, wynikających z kary i środka karnego orzeczonych względem obwinionego P. S. jest wykluczona. W szczególności zaś, mając na uwadze argumentację apelującego nie sposób uznać, iż orzeczenie wobec oskarżonego kary 30 dni aresztu jest niewspółmiernie surowe, a zwłaszcza w stopniu rażącym.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji uwzględnił wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia wymiaru kary właściwe je oceniając (art. 33 k.w.). Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na względzie przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości czynu. Wziął także pod uwagę właściwości osobiste sprawcy, postać zamiaru i motywację. P. S. dopuścił się wykroczenia o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, naruszając swym lekceważącym zachowaniem podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Obwiniony był w stanie nietrzeźwym, a zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu była wysoka (sięgała powyżej 2,5 %- 1,52 mg/dm³), więc zagrożenie, jakie powodował kierując rowerem było znaczne. P. S. miał świadomość, że znajduje się wyżej podanym stanie i mimo tej świadomości zdecydował się jechać rowerem.

Jako okoliczność obciążającą zasadnie Sąd potraktował także fakt, iż P. S. był już czterokrotnie karany w tym dwukrotnie za przestępstwa z art. 178a § 1 kk, czyli za prowadzenie pojazdów pod wpływem alkoholu (karta karna, k. 27). Sąd miał także na uwadze fakt, iż nietrzeźwość kierowców jest jedną z najczęstszych przyczyn wypadków drogowych, nagminność naruszania tego rodzaju norm prawnych. Jak wynika z karty karnej obwiniony P. S. otrzymywał szansę poprawy swojego zachowania w warunkach wolnościowych. Z szansy tej jednak nie skorzystał. Nie pomyślał o sytuacji swojej rodziny, którą opisuje w treści środka odwoławczego, i która to sytuacja wymaga od niego wsparcia i dostarczenia środków utrzymania. Zlekceważył ponownie obowiązujący porządek prawny.

Mając na względzie powyższe, Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że kara 30 dni aresztu jest adekwatna do czynu P. S. i sprawiedliwa. Sąd doszedł do przekonania, iż taka kara wpłynie zapobiegawczo i wychowawczo nie tylko na obwinionego, ale też na ogół społeczeństwa. Orzeczone uprzednio przez Sąd kary o charakterze nieizolacyjnym okazały się bezskuteczne, gdyż obwiniony dopuszczał się nowych czynów zabronionych. Nadto kara grzywny w stosunku do jego osoby nie jest wykonalna, bowiem P. S. nie ma żadnego dochodu, nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu osób trzecich (k. 46). Wprawdzie w apelacji wskazał, że pracuje, jednak tej okoliczności w żaden sposób nie udokumentował. Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się takich szczególnych okoliczności, które mogłyby spowodować zmianę rodzaju kary

orzeczonej wobec w/w wymienionego. W szczególności nie mogą być nimi kwestie dotyczące zapewnienia wsparcia materialnego rodzinie. Rodzina oskarżonego może również – jeżeli zajdzie taka potrzeba – zwrócić się o pomoc do stosownych instytucji pomocy społecznej. Apelujący nie wykazał także, aby niemożliwym było zwrócenie się o pomoc do innych osób bliskich.

Dlatego też abstrahując od braku możliwości przyjęcia wobec tego sprawcy pozytywnej prognozy kryminologicznej, także sama sytuacja rodzinna obwinionego nie stanowi „szczególnej okoliczności”, która mogłaby uzasadniać zmianę rodzaju kary.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego kara 30 dni aresztu wymierzona obwinionemu jest współmierna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości dowiedzionego mu wykroczenia i jest karą sprawiedliwą, która należycie realizuje cele zapobiegawczo – wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść ocenianego wyroku, wskazując że orzeczona kara (rozumiana jako całokształt kar i środków karnych) nie nosi cech niewspółmierności, zwłaszcza w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzeczono jak w pkt I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 119 k.p.w. w zw. 624 § 1 kpk w zw. z art. art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalniając od ponoszenia uznając, iż obwiniony nie dysponuje żadnymi środkami na ich pokrycie.